

Άγιος Δημήτριος Μυροβλύτης: Το άνθος των μαχητών

Πολιοῦχος τῆς Θεσσαλονίκης, προστάτης τῶν Ἑλλήνων καὶ ὑπέρμαχος Ὁρθοδοξίας.

26 Ὀκτωβρίου

του Παναγιώτη Σαλτογιάννη

Ο Άγιος Δημήτριος γεννήθηκε το 280μΧ από αριστοκρατική οικογένεια. Ήταν δηλαδή αρχοντευγενής (nobleman). Φύση μοναδική εξέπλησσε τους πάντες. Μέσα του μιλούσε ένας αρμονικός συνδυασμός αντίθετων ταλάντων:

α) Ανδρεία, γενναιοψυχία, αγωνιστικότητα, χριστιανική δράση (άνθρωπος της καρδιάς),

β) Ευρυμάθεια, λεπτοί κι ωραίοι τρόποι, γλυκύτητα χαρακτήρα, ευγενική καταγωγή (άνθρωπος του πνεύματος)...

γ) Υπήρξε πρώτος στη χριστιανική κίνηση Θεσσαλονίκης, πρεσβευτής της δικαιοσύνης, τιμής και γενικότερα μια ισχυρότατη προσωπικότητα (άνθρωπος της δύναμης).

δ) Ήταν αστέρας πίστεως, γνώσης, σοφίας, σωφροσύνης, ταπεινότητας, πειθαρχίας, υπακοής, υπομονής κι επιμονής (άνθρωπος αρετής)

και ε) Γεμάτος σωματικά κάλλη, ομορφιά μ' ασκημένο δυνατό σώμα τραβούσε την προσοχή, (άνθρωπος σωματικού κάλλους).

Πάνω απ' όλα ήταν ένας διδάσκαλος του πλήθους. Ευλογημένος, μύρο επί της γης! Άνθος που ζούσε κάτω από τις πιο δυνατές κι υψηλές αναζητήσεις του Ωραίου κι Αληθούς. Θαυματοποιούσε, θεραπεύε ασθενείς, τα πάντα. Άγγελος επί γης.

Εύλογο ήταν ένας τέτοιος άνδρας, να φτάσει στο ύψιστο πολεμικό αξίωμα του στρατηγού στα χρόνια του Μαξιμιανού και Διοκλητιανού. Για τη λατρεία του Κυρίου αρνήθηκε, όμως, κάθε

αγαθό, τιμή, δόξα και αξίωμα, για να επιζητήσει τη μία και μόνη αλήθεια. Την εν Χριστώ Ζωή! Έτσι, λοιπόν, αφού τον συνέλαβαν σε κάποια συνάθροιση, τον έκλεισαν στη φυλακή.

Όταν, όμως, ο κοντόσωμος νεαρός μαθητής του Νέστορας κάτω από τις ευλογίες του, νίκησε και σκότωσε τον γιγαντόσωμο Λυαίο, όπως ο Δαβίδ τον Γολιάθ, τα πράγματα επιδεινώθηκαν. Ο Μαξιμιανός έξαλλος ακούγοντας το πλήθος στην αρένα να επευφημεί το Δημήτριο, το Χριστό και τους Χριστιανούς, αποφάσισε να σκοτώσει και τους δύο. Και το Νέστορα και το Δημήτριο αφού δεν αρνιόταν την πίστη τους. Αφού λοιπόν λόγχισαν τον Δημήτριο, πέθανε νεότερος το 306 μ.Χ. σ' ηλικία μόλις είκοσι έξι ετών. Τίποτα δεν είχε τελειώσει. Μάλλον όλα τώρα είχαν αρχίσει. Από τον τάφο του ανάβλυζε μύρο (εξού και Μυροβλύτης). Το μύρο ήταν θεραπευτικό, θαυματουργό, όπως και το δαχτυλίδι του Αγίου Δημητρίου. Ο Άγιος Δημήτριος έφιππος πρωτοστατούσε εναντίον των εχθρών της Ορθοδοξίας και του Ελληνισμού σ' όλη τη μετέπειτα ιστορία του έθνους. Δεν έπαψε ποτέ να βοηθά τη γενέτειρα του Θεσσαλονίκη. Ενδοξότατος, λαοφιλέστατος, κέρδισε την καρδιά των Θεσσαλονικιών και κάθε Έλληνα. Προς χάριν του γινόταν τα «Δημήτρια» μεγάλη εμποροπανήγυρις που έφτασε να γίνει Οικουμενική καθώς ερχόταν έμποροι, κόσμος από όλα τα μέρη της γης.

Η δε, γιορτή του εορταζόταν δεκατέσσερις μέρες (έξι πριν και οκτώ μετά). Μάλιστα τον 14ο αιώνα έφτασε να γιορτάζεται έναν ολόκληρο μήνα! Ο Άγιος Δημήτριος δεν ήταν απλά ένας μαχητής. Αποτελεί τον δευτορομάχο της Ορθοδοξίας μας, τον δεύτερο καβαλάρη μετά τον Άγιο Γεώργιο τον Τροπαιοφόρο.

(Σε σπανιότατη εικόνα στη Μονή Λειμώνος –Καλλονή Λέσβου- εικονίζονται κι οι δυο καβαλάρηδες Άγιοι μαζί). Ο γλυκύτατος, πανέμορφος ιππότης της Χριστιανοσύνης Δημήτριος κρατά ψηλά τη σημαία! Γιατί οι μαχητές δεν σταματούν! Έφιπποι ορμούν μέρα - νύχτα για να μεταφέρουν τ' αγαθό, να θηρεύσουν το κακό και να περιφρουρήσουν το ποίμνιό τους. Δεύτεροι άγγελοι φρουρούν τους ουρανοίς... Του Κυρίου ιππομάχοι!!! Θείας αυγής, χρυσόφτερε αητέ ετάραξας τα νέφη φέρων εις την χείραν δόρυ ευγενικόν.

Την δε πλάνην διώξας καλπάζεις τη αλήθεια φυλάττων εν τη ασπίδι ήλιον κραταίον. Ω, των πρωτομάχων του Λόγου στρατηγέ Δημήτριε ένδοξε δος ημίν ιάσεις του Σου μύρου.

